kolm tütart. Maret wõib minuga rahul olla; ega ta paremat meest ei leia."

Aga Oru peremees teadis küll, mis mees Jaak oli. Jaak päris oma wanemate käest, kes mõlemad juba mulla all magasiwad, küll kaunis hää rendi koha ja kaunis suure jau warandust, aga mis see kõik aitas, kui ta tubli ega töökas mees ei olnud ega oma majas hääd korda ei pidanud. Enamaste iga õhtu oli ta kõrtsist leida, pää purjus ja riidu tehes. Et warandus, mis wanematest päritud, sel wiisil enam kahanes kui kaswas, see ei olnud sugugi ime, sest liig joomine maksab ka palju raha. Sulane Mart ja Oru talu peremees käisiwad küll ka wahest kõrtsis teistega juttu ajamas ja jõiwad selle juures toobi ehk pudeli õlut ära, kuda just kellegil paras oli, aga liiale ei läinud nad ialgi, waid pidasiwad alati mõetu ega ei kaotanud mõistust päält. Kui mõistlik mees ei arwanud Oru peremees oma tütrelle Maretille mitte just suureks õnneks, kui see oleks Jaagule läinud. Ta ütles selle päraft Jaagule:

„Kui minu tütar Maret sind wastu wõtab, siis ei taha ma selle wasta olla sest ma olen iseenesele töotanud, et mina oma last kellelegi ei sunni minema. Keda ta ise tahab, seda wõtan mina ka wäimeheks wasta, kui ta aga tubli mees on."

„No jah, siis on ju asi korras," wastas Jaak. „Maret tuli praegu kodu ja me wõime ta käest warsti küsida. Ega tema mind ära ei põlga, seda ma tean juba."

„Jah, seda wõime küll teha," ütles Mareti isa ja läks tuppa Maretit kutsuma. Ta tuli peagi Mareti ja ema seltsis jälle õue tagasi.

„Maret," ütles nüüd isa, „Mäe peremees Jaak on siia tulnud selle päraft, et ta sind omale tahab naeseks saada. Kas tahad temale minna wõi ei?"

„Ei taha," oli Mareti kindel wastus.

„Tohoh, mis lugu siis see on, et mind wasta ei wõeta?" küsis Jaak ja löi häbi ja wiha päraft kahwatuks. „Miks päraft sa siis mulle ei tule?"